

>> Del 13 de setembre al 8 d'octubre

Els boscos

de David Mamet

>> Fitxa artística

Traducció Cristina Genebat

Direcció Julio Manrique

Repartiment Marc Rodríguez, Cristina Genebat

Escenografia Lluc Castells

Construcció escenografia Castells Planas

Ajudant escenografia Irene Garcia

Il·luminació Jaume Ventura

Espai sonor Daniel Aznar

Vestuari Mireia Aixalà

Ajudant de direcció i de producció Xavier Ricart

Producció executiva La Troca Promocions Artístiques

Una coproducció de Julio Manrique, Sala Beckett i La Troca

Amb el suport de l'Institut Català d'Indústries Culturals (ICIC) i la Diputació de Girona.

Amb la col·laboració de Bitó Produccions

Agraïments Jorge Raedó i Mariona Ballester

Durada de l'espectacle 1 hora

Sinopsi

Un home i una dona deixen la ciutat per passar un cap de setmana a la casa de vacances d'ell, enmig d'un bosc al costat d'un llac. En Nick i la Ruth, en la serenitat del crepuscle, viuen l'inici d'un idil·li. Però la quietud inicial deixa lloc ben aviat a l'emergència d'antagonismes, de tensions, de por: la fricció entre un desig desesperat de contacte i la dificultat de deixar-se anar acaba amb una explosió de violència física i psicològica, a través de la qual veiem la por, que tenim tots, de perdre'ns a nosaltres mateixos. Al final, sota la llum freda de l'albada, s'insinua una reconciliació, una treva no gens fàcil.

Amb *Els boscos*, David Mamet va escriure un drama poètic sobre l'heterosexualitat que explora la dificultat de la relació home-dona; una tragèdia clàssica inspirada, no obstant tot plegat, en una substancial fe en la naturalesa humana.

Els boscos (*The Woods*, 1977) és un dels textos dels quals l'autor se sent més orgullós. No s'ha representat mai en català, i la traducció que presentem per a aquest muntatge és inèdita. L'última representació es va fer el 2005 al The Athenaeum Theatre, Chicago.

Preu per espectacle: 12 euros

Estudiants i jubilats: 25% de descompte

Horari: de dimecres a dissabte a les 22 h

i diumenges a les 19 h

Venda d'entrades a la taquilla de la sala,

Caixa Catalunya i Tel-Entrada

Telèfon: 902 10 12 12

Sala Beckett

Carrer Alegre de Dalt, 55 bis

08024 Barcelona

Telèfon: 93 284 53 12

Fax: 93 219 79 27

info@salabeckett.cat

www.salabeckett.cat

Servei de bar i cafeteria

Avanç de programació

Del 11 al 29/10/06

La carícia de Déu, Rwanda 1994

de Francesca Zanni i Paolo De Vita

Cia. Hongaresa de Teatre

Sala Beckett

Sala subvencionada per:

Ajuntament de Barcelona

Generalitat de Catalunya Institut Català de les Indústries Culturals

Teatre de la Caixa

Red Teatros Alternativos

902 10 12 12 CAIXA CATALUNYA

MANNERS →

Amb la col·laboració de:

Sala Beckett

13/09 - 08/10 2006

ELS boscos

de David Mamet

Presentació

The Woods em sembla una obra insòlita de David Mamet. Fascinant i pertorbadora. Una lírica i obscura tragèdia sobre l’heterosexualitat. Sobre la urgent, irrenunciable necessitat de trobada entre un home i una dona. Em sembla, també, una partitura extraordinàriament inspirada, delicada i precisa. Malgrat que es tracta d’una de les seves obres menys difoses, el mateix autor afirma sense pudor que la troba “meravellosament escrita”. Hi estic d’acord.

Una traducció acurada, dos bons actors i un director disposat a “limitar-se” a posar en escena aquest llarg diàleg “meravellosament escrit” que és *Els boscos* d’una forma simple, intel·ligible i honesta. Aquesta és la nostra proposta.

L'autor diu que l’obra es mou dins el terreny del somni, el símbol i el mite. L’acció transcorre al porxo d’una cabana enmig del bosc. Aquest és un paisatge recurrent als contes tradicionals; l’escenari on els nens es perden i perden la innocència.

En llegir *Els boscos* per primera vegada vaig tenir la impressió d’haver llegit un conte. Un conte fosc, profund, malalt. Aquesta impressió perdura i d’ella es desprendreà la concepció dels espais escènic i sonor, tractant de crear una atmosfera, una qualitat de relació amb el públic íntima, subtil i alhora inquietant. El tipus de clima que es creava quan ens explicàvem històries a la vora del foc, lluny de casa. Històries de por. O quan el pare ens explicava el darrer conte abans de fer “clic” i submergir-nos inevitablement en la foscor. La trama de l’obra és mínima. La veritable peripècia té lloc a l’interior dels personatges. L’espectacularitat, doncs, rau en el detall, en la suma de detalls, sostinguda per una textualitat alhora evocadora i generadora d’acció que demana un treball minuciós, precis. Seran els intèrprets, en definitiva, els qui sostindran l’espectacle, els encarregats de fer sonar aquesta exigent partitura i convertir-la en una cosa viva. D'altra banda, tinc la ferma convicció que els autors i els actors han de recuperar el protagonisme en el fet teatral.

Penso que *Els boscos* parla, finalment, de l’enorme dificultat que ens suposa, simplement, estar amb “l’altre”. Perquè encara, especialment per als homes, les dones són “l’altre”. A mi tampoc no em sembla fàcil i estic d’acord amb Mamet quan diu, en una entrevista amb l’estrella de la televisió americana Charlie Rose: “Crec que els homes i les dones es necessiten. Crec que els homes i les dones s’estimen. I crec que corren temps molt frustrants”. David Mamet ha estat sovint acusat de misogin. A mi em sembla que *The Woods*, i altres obres seves, no tenen res de misògines. Al contrari, *Els boscos* em sembla un prodigi de sensibilitat, lucidesa i sinceritat. No oblidem, però, per acabar, que el mateix autor d’aquesta tragèdia confessa el següent: “Els autors còmics sempre volem ser autors tràgics”. Quedem avisats. **Julio Manrique**

David Mamet, 2008

L'autor

David Mamet (Chicago, Illínois, 1947)

Té una llarga carrera com a autor dramàtic, guionista i director, entre d’altres. Les seves primeres peces evidencien el seu talent per al diàleg i per a l’ús del registre col·loquial. El 1974, amb *Sexual Perversity in Chicago*, obté el Jefferson Award, i el 1975 *American Buffalo* el dóna a conèixer internacionalment. *Life in the Theatre* (1977) i *The Water Engine* (1977) consoliden la seva trajectòria en el món del teatre i de la ràdio. Com a director de cinema debuta amb *The House of Games* (1985). El 1984 obté el premi Pulitzer de teatre amb *Glengarry Glen Ross*, una sàtira sobre el negoci immobiliari que portarà al cinema el 1992. El mateix any estrena *Oleanna*, amb la qual obté l’èxit internacional. En els darrers deu anys, la seva activitat teatral i cinematogràfica ha estat constant. En destaquen les adaptacions per al cinema d’*American Buffalo* (1996), *The Spanish Prisoner* (1997) i *The Winslow Boy* (1999), de Terence Rattigan, i els films *Ronin* (1998), *State and Main* (2000), *Heist* (2001) i *Spartan* (2004). Aquest any s’estrenaran els films *Whistle* i *Joan of Bark: The Dog that Saved France*, i la sèrie de televisió *The Unit*, de la qual és productor.

“Tot es resumeix en dues persones que desitgin alguna cosa diferent. Si aquestes dues persones no tenen interessos divergents, si no volen obtenir res l’una de l’altra, aleshores per què serveix l’escena? El poder, aquesta és una manera d’abordar el problema.

Al llarg de la nostra vida, busquem més obtenir el que volem els uns dels altres que no pas compartir els nostres desitjos. Ser-ne conscients crea la diferència entre la bona escriptura i la dolenta. Tant se val si es tracta d’un polític que busca guanyar vots, un paio que pretén fer l’amor amb una noia o algú que intenta aconseguir una bona taula en un restaurant... El problema no és expressar el desig sinó expressar allò que el desig pot comportar, allò que el condiciona”. **David Mamet**

David Mamet i Sharon Feldman, 1999

“El debut de David Mamet en el món cultural espanyol i català va tenir lloc el 1988, quan la pel·lícula *House of Games* va ser estrenada a cinemes d’arreu d’Espanya després d’haver guanyat el premi al millor guió al Festival de Venècia. El 1990, Fermín Cabal va posar en escena la seva adaptació d’*American Buffalo* a Madrid, i María Ruiz va muntar *Edmond* al Centro Dramático Nacional. El 1991, tres obres de Mamet eren representades de forma simultània a diverses sales de Barcelona: *No val a badar* (*Speed-the-Plow*), *Edmond* i *El xal* (*The shawl*); aquesta darrera dirigida per Jordi Mesalles, el mateix director català que posaria en escena, el 1993, *Perversitat sexual a Xicago* i *American Buffalo*. El 1995, la versió teatral d’*Oleanna* va arribar a Barcelona posada en escena per Mercè Managuerra, i el 1999, *El criptograma* s’estrenà al Teatre Nacional de Catalunya, sota la direcció de Sergi Belbel.

Quan Mamet va aparèixer a l’escena teatral nord-americana de la segona meitat de la dècada dels setanta, els Estats Units encara estaven assimilant en l’àmbit polític l’escàndol Watergate i la tragèdia de Vietnam. En l’àmbit cultural, el radicalisme estètic i social dels seixanta semblava que retrocedia. El teatre postmodern de l’avantguarda experimental novaiorquesa –Mabou Mines, Robert Wilson i Richard Foreman, entre altres– estava més preocupat per explorar la consciència individual i la subjectivitat que els temes polítics i socials contemporanis. Mamet va oferir una visió crítica de la societat nord-americana –el seu caràcter capitalista, la pèrdua dels mites, l’escassetat espiritual–, de manera que el van erigir com el successor natural dels grans realistes nord-americans com ara Arthur Miller, Clifford Odets i Eugene O’Neill. Al mateix temps, però, Mamet semblava fer-se ressò dels interessos contemporanis de l’avantguarda teatral europea (Beckett, Pinter) pel procés de comunicació (el grau en què el llenguatge determina l’acció) i la fenomenologia de l’espai teatral (la relació entre l’espai físic i la realitat invisible, subjectiva i psíquica). Avui en dia el teatre de Mamet, situat en una cruïlla cultural dels corrents teatrals nord-americans i europeus, continua sintetitzant la tradició i la innovació”. **Sharon Feldman. Fragment del pròleg a *El criptograma*. TNC/PROA 1999.**